

Bola ako plachý akord. V sychravom jesennom počasí prechádzala svetom sťa by nejestvovala. Bola neviditeľná až kým šero neobklopilo jeho svet. On bol slnkom, ona mesiacom. Každé ráno umierala, len aby on mohol žiť. Dokážete si predstaviť takú lásku? Každú noc strávila v izbe, pozorujúc ho, kým on pokojne spal. Prebúdza sa až keď súmrak padol na mesto. Sklenená výloha jej robila zrkadlo. Len v noci nadobúdala ľudskú podobu, každú noc okradla jednu ženu o jej tvár. Bolo to prekliatie.

Bol letný slnovrat, deň kedy má on najväčšiu moc. Ako každý večer, vybrala sa do útrob jeho bytu. Bolo už pomerne neskoro, čakala, že bude tvrdo spať ako obyčajne. Tento večer bol však niečím zvláštny. Už bolo dávno po polnoci, keď sa dostala až do jeho izby, no on nespál. Okamžite sa skryla v tieni. Sedel ticho, nevšimol si ju, hĺbal. V ruke žmolil malý papierik s jednoduchým nápisom: „Říkala jsem ti neusínej ve tvém Slunovratu..“ Dievčina s modrými očami zmeravela na mieste. Písala ho ona, musel jej vypadnúť predošlú noc. Šepkal tie slová znovu a znovu. Akoby nechápal čo znamenajú, no nešiel spať. „Neusnuls'“ zašepkala do ticha, myslíac si, že to nebude počuť. Bola to jediná magická noc, kedy s ním mala dovolené hovoriť. Jeho slnovrat. Ak by bol jej, musel by ju nájsť on. „Kto si?“ Prehovoril pomalým hlbokým hlasom. Bol taký, aký si ho vždy predstavovala. „Měsíc, můj pane,“ hlesla dievčina. „Ukáž sa mi,“ zaprosil trpkou, akoby na tom záležal jeho život. „Nemůžu, můj pane,“ vzpričala sa dievčina. „Prosím,“ zašepkal. Pozrela do jeho úžasne modrých očí a zrazu mohla. Cítila akoby mohla všetko, čo doteraz nie. Vyšla z tieňa a nočná obloha prenikajúca zo strešného okna jej osvetlila tvár. Biele vlasy jej padali na plecía a modré oči viseli na jeho tvári. Bola nádherná, tak ako sa na Mesiac patrilo. On sedel v tureckom sede, hlava opretá o stenu, žiarivé oči privreté, takmer skryté pod lemom mihalníc. Vlasy čierne sťa havran mu lemovali čelo. Stačil jeden priamy pohľad a ich mysle sa spojili. Spolu mohli všetko, navzájom sa dopĺňali a predsa boli rovnakí. „Jaké je vaše jméno, má dámo?“ Sám nepoznával svoj hlas, tak roztrasený a nadšený. Dievčina nechápavo nakrčila obočie. Nevedela ako je možné, že počal jej reč za svoju. „Nemám meno,“ zahanbene sa prikčila. Sama si neuviedomila, že teraz hovorila ona jeho rečou. „Budu ti říkat Lilie, protože si nádherná jako ten květ,“ obdaril ju hrejivým úsmevom. Rukou jej naznačil aby si sadla vedľa neho. Nechcel už viac vedieť kto je, nepotreboval to, vedel, že potreboval len jej bytie po svojom boku. „Když jsem Lilie, ty budeš Slunečnice,“ prehovorila nespomene a sadla si k nemu na posteľ neprerušujúc očný kontakt. „Smrteľníci mi vravia Adam, pokud by ses ptala,“ hlboko sa

zasmial. Spojil tie dva jazyky a ich spojené duše naraz zaplesali. Sedeli tam len tak, pozerajúc jeden na druhého, nič viac im nebolo treba. Ostatný svet neexistoval, no čas bežal rýchlo. Pre nich veľmi rýchlo. „Vrav niečo, kým ťa môžem počuť,“ hlesla Luna prosebne takmer nad ránom. „Co bys' chtěla slyšet?“ Dal dôraz na každé slovo. Videl ako takmer zapriadla nad jeho hlasom a to vedomie sa mu páčilo. „Hocičo, len rozprávaj a neprestaň,“ privrela jemne oči. No on namiesto rozprávania začal spievať. Najprv hlboko, potichu. Istotu mu dodalo, keď zabadal jej drobný úsmev. Nechala sa unášať jeho hlasom, bola to pre ňu rajská hudba. Súzvuk tónov čistej radosti, lásky a domova. Netrvalo dlho a tmu v okne vystriedalo šero. Dievčina zmeravela, keď sa objavili prvé slnečné paprsky. Bol jej čas a ona mizla. Umierala ako každé ráno. Lenže toto nebolo obyčajné ráno, on sa totiž prizeral. „Čo ti je Lilie?“ Okamžite sa k nej prisunul, keď videl ako sa jej tvár stočila do bolestivej grimasy. „To nic, můj pane,“ zašepkala bolestne a pevne zovrela oči. Bolelo to viac ako zvyčajne, mala pocit, že ju bolesť roztrhne zvnútra a rozbije na milióny malých kúskov. „Ako ti môžem pomôcť?“ Zúfalo sa spýtal. „Neboj se, já tu tady budu vždy, jen mě musíš najít v mém Slunovratu, můj pane,“ vydrala zo seba s prerývanými nádychmi. „Neodchádzaj,“ prehovoril bolestne a chytil ju za ruku. Ten dotyk bol ako výbuch ohňostroja v ich vnútrach, záblesk. Okamih a zároveň večnosť. „Tvůj hlas bude znít v mých uších, dokud ho znovu neuslyším,“ zašepkala a zmizla. Nemohla to ovplyvniť, nik nemohol. Luna upadla do tvrdého spánku. Naberala energiu dlhšie ako zvyčajne. Spôsobil v jej živote rozruch, no ona v tom jeho ešte väčší. Tri noci sedel opretý o stenu, čakajúc, či ju nezbadá. Keď sa na piaty deň po slnovrate zjavila na Zemi, ani len netušila, čo sa stalo. Nemohla tušiť, že Adam sa bez nej skoro zbláznil. Takmer si začal namýšľať, že si ju vymyslel, aby nebol tak sám. Znovu prešla okolo výkladu a za rýchleho kroku-chcela ho čo najskôr zas vidieť- sa letmo pozrela, ako vyzerá dnes. Pohľad na seba samú jej rázny krok okamžite zastavil. Vyzerala totiž tak, ako v tú noc, keď s ním bola. Prekvapilo ju to a zároveň neskutočne vystrašilo. Každú noc, nech sa dialo čokoľvek, vždy zmenila svoju podobu. Premene tvrdili, že iba ak je prekliatie zmizne, ostane rovnaká. Kým hľadala kedysi dávno Slnko, zistila všetko aj o svojom prekliatí. On nebol schopný milovať a ona každé ráno umierala pre jeho neopätovanú lásku. Keď to zistila, ostala začudovaná, nechápala ako môže umrieť pre lásku k bytosti, ktorú nikdy nevidela. Akonáhle ho však poprvýkrát uvidela, pochopila. To čo pocítila, keď ho prvýkrát zbadala sa vyrovná snáď len ich prvému dotyku.

Bola ochotná preňho obetovať všetko, aj za cenu iného výzoru každú noc a smrti každé ráno. Prečo však túto noc ostala nezmenená? Veď umrela ako každé ráno, kliatba nemohla byť zrušená. Nechápavo nakrčila obočie a donútila svoje telo pohnúť sa vpred. Ak sa jej stalo toto, čo sa mohlo stať jej Slnku? Žeby sa predsa len zamiloval? Zvládol by to? S myšlienkou na to, že sa mu mohlo niečo stať, k jeho bytu takmer utekala. Dostala sa až do jeho obývačky, keď sa prinútila spomaliť. Ak by nebola taká rozrušená, určite by si všimla, že niečo nie je v poriadku. Všade naokolo sa váľalo oblečenie a fľaše od alkoholu. Toľko toho nemohol vypiť za jeden deň. Strelila pohľadom po kalendári a všimla si, že od slnovratu ubehlo už 5 dní. Takmer 5 dní ho nevidela a nemienila dlhšie čakať. Zbrklo vtrhla do jeho izby a zamrzla v pohybe. Áno, Adam síce pokojne spal a nevyzeral, že by mu niečo bolo, rukou však objímal drobnú čiernovlásku, ktorá naňho uprene hľadela. Teraz však odvrátila pohľad od jeho anjelskej tváre a strelila víťazným úškrnom po Lune. „Znovu sa stretávame,” diabolsky sa usmiala. Och, diabol, to na ňu sedelo. Lilith, najtemnejšie zlo, to sa jej odrážalo v tmavých očiach. Bola krásna, úchvatná a zlá. Snedá pokožka, tmavé oči a havranie kadere splývajúce na jej chrbte. Kedysi bola ona Lunou a mala aj svoje Slnko. Pokúsila sa prinútiť ho milovať ju a tým ho nadobro zabila a z nej sa stalo toto temné stvorenie. S Lilií sa stretla len raz, niekoľko rokov po jej zrodení, pomohla jej nájsť Slnko, len aby ho sama mohla zviest' a zabiť ich tak oboch. Chcela ich zničiť, nepodarilo sa jej to však. Až doteraz. To, že Luna tak dlho naberala silu a nedávala na Adama celé noci pozor dalo možnosť Lilith priplieť sa do jeho života. „Nikdy ťe nebude milovať, nedokáže to,” zašepkala Luna. „Och moja drahá Luna, alebo teda Lilie, ako ťa nazval on, predstav si, že vie, inak by mi už štyri dni nebásnil o dívke z jeho snu, ale počkaj, pokiaľ viem, ak si bude myslieť, že to bola len predstava a zabudne na teba, zatratí ťa to,” zatvárala sa naoko smutne a ironicky sa zasmiala. „Svoju šancu si dostala a premrhala si ju, ak ťa nenájde v tvojom Slnovrate, poputuješ za mojím milovaným, nezabudni ho pozdraviť,” triumfálne sa uškrnula a zavrátila sa viac do jeho objatia. Luna len ticho stála a pozorovala Adamove nekludné viečka, ktoré sa nenápadne trepotali. „Ver mi, nepustím ho, aj keby som ho mala držať násilím,” pokračovala Lilith tvrdo. „Neumí milovať, prestaneš ho dŕviť či pozdĕj baviť a pŕľroku to nevydrží,” zamumlala Luna. „Ver mi, mám svoje metódy, aby som ho neprestala baviť a teraz vypadni a už sa tu neukazuj,” rozkázala jej a Luna s posledným pohľadom na Slnko odišla. Beztak už malo svitať. Keď tam, pri fontáne pred jeho bytom umierala, necítila nič len prázdnotu. Odvtedy už do jeho bytu nevkročila a to ju

zabíjalo viac, než predstava, že ju hľadať nebude. Nevidela ho a nevyhľadávala ho. Vzdala to a pohybovala sa sťa prízrak. Ani netušila, čo sa odohráva v jeho živote a že nemala pravdu. Naučil sa citu. Sám nevedel ako a Lilith to nespozorovala. To bola jej chyba, nedala naňho pozor. Ani sa nenazdali a prišla zima, s ňou nastal zimný slnovrat. Jej Slunovrat. Deň pomaly obklopila tma a nastala noc. Luna sedela na okne opustenej katedrály a pozerala von. Nasávala život plnými dúškami a v tme si užívala poslednú noc svojho života. Vedela, že ak umrie, nikdy už na oblohu mesiac nevíjde. Alebo sa nájde nová Luna a nové Slnko. Nechcela ani pomyslieť na to, čo sa stane Adamovi. Na to ho až príliš milovala. No možno sa z neho stane rovnaký temný prízrak ako z Lilith a budú môcť byť spolu. Ak ho to urobí šťastným, bola schopná podstúpiť to riziko. Pre neho všetko, no nie? Mesto utíchlo a Luna takmer bdela, preto si ani nevšimla postavy prikrádajúcej sa v tme k dverám katedrály. Náhle sa však prudko otvorili a to ju prebralo. Zvedavo preliezla dole trámom, na ktorom doteraz sedela a zoskočila na chladnú podlahu. „Myslela som, že prízraky nesmú na svätú pôdu,“ ozvalo sa od dverí a Luna spozorovala čiernovlasé dievča s falošne milým úsmevom na perách. „Jen stíny nemohou dovnitř, proto stojíš venku,“ prehovorila pokojne. „Síce stojím vonku, ale aj odtiaľ si vychutnám tvoju smrť, drahá Lalia,“ uškrnula sa Lilith. „Proč jsi si jistá, že zemře?“ Ozvalo sa Lilith za chrbtom a ona šokovane uskočila od dverí. Z tieňa za ňou vyšiel Adam a Lune zažiarili oči pri pohľade naňho. Tak veľmi jej chýbal. „Čo tu robíš? Vravíš si, že pôjdeš domov. Ako je možné, že vravíš jej rečou? Veď to by si mohol len keby...“ Habkala Lilith nechápavo, zatiaľ čo ju Adam obišiel a zastal vo dverách katedrály. „Len keby som ju miloval,“ doplnil ju, keď sa na ňu otočil. „Ale to nie je možné, nevieš milovať, to je tvoje prekliatie, len bozk z lásky by ho mohol zrušiť, tak ako to jej a to sa nestalo! Ako to, že všetko toto vieš? To nie je možné,“ naježila sa Lilith a z jej očí priam šľahali plamene. Rozbehla sa za ním v snahe zastaviť ho, on už však stál vnútri katedrály, len meter od Luny, ktorá netušila, čo sa vlastne naokolo deje. Lilith prudko zabrzdila pred vchodom, vedela, čo ju čaká, ak by vstúpila na svätú pôdu. „Ak by si ma strážila dosť dobre, vedela by si, že odkedy som si vypočul váš nočný rozhovor u mňa v byte, pátral som po všetkom, čo o nás bolo napísané a sem si ma dovedla ty, vedel som, že pôjdeš za ňou a tak som ťa jednoducho následoval,“ ozrejmil Adam. „Stále vám v tom môžem zabrániť,“ prehovorila odhodlane a Luna svoje útle telo skryla za Adama. „Neboj, nič sa nestane, sem nemôže vstúpiť, iba žeby...“ zamumlal smerom k nej a zarazil sa. „Iba žeby som bola chránená čarami,“ triumfálne sa usmiala a spravila prvý

krok smerom dnu. Prešla ďalšie dva a Adam spolu s Lunou začal cúvať. „Ak máš na mysli tvoj amulet, musím ťa sklamať,” usmial sa Adam, keď boli dosť ďaleko na to, aby stihla újsť. Práve v tej chvíli Lilith začala čerňať koža a pocítila neskutočné pálenie. Adam z pod trička vytiahol amulet, ktorý sa mu hompáľal na krku. „Sama si mi ho dala, aby som ti neušiel,” sarkasticky sa zasmial. „Tak podrav svého drahého tam dole,” šepľala Luna vo chvíli, keď Lilith pohľadila zem. Ešteže to netrvalo dlho. „Bože ďakujem ti, že jsi tady, můj pane,” zašepkala Luna a schúlila sa do Adamovej náruče. Ten dotyk bol elektrizujúci a tak dôverne známy. „Má malá Lilie,” šepol a daroval jej bozk do vlasov. Pri tom oslovení sa Luna rozvzlykala a zaborila tvár do jeho hrude. „Neplač, už som tu, nič sa ti nestane,” hompáľal sa s ňou zo strany na stranu. „Ja viem a nemôžem tomu uveriť,” zašepkala roztrasene. Stáli tam v objatí a tichu, so zavrenými očami, ani si neuvedomovali, že čas je neúprosný. Po krátkej chvíli však Luna pocítila, že niečo je zle. Začalo svitať. A spolu so svitaním sa jej koža rozžiarila najjasnejším svetlom. Najprv jej zaplavilo hrud', potom ruky a nakoniec žiarila celá. Bolelo ju to, akoby do nej bodalo tisícky nožov, ale nechcela, aby Adam otvoril oči. Nechcela naposledy prísť o túto chvíľu, vedela, že umrie. Nevydržala to a ušlo jej malé syknutie. Slnko preľaknuto otvorilo oči a okamžite ju pustilo. „Prepáč, mal som to urobiť už skôr,” uvedomil si a chytil jej tvár do dlaní. Jemne priložil jeho pery na tie jej a nežne ich poláskal. Bolesť v jej tele okamžite ustála a podlomili sa jej kolená. Bola by dosť tvrdo dopadla, ak by ju Adam nezachytil a neuložil na zem, kde si ku nej sadol. Najprv sa preľakol, že o ňu o svitaním prišiel, potom si však všimol, že plytko dýcha a tak sa rozhodol počkať. Netrvalo dlho a Luna znovu otvorila oči, len aby videla tie jeho modré oceány radostne zaiskriť. „Bože Lilie, vyděsilas' mne,” zašepkal jemne a venoval jej bozk na nos. „Ja som sa tiež bála, že som ťa stratila,” chytila sa jeho rúk a vytiahla sa do sedu. „Neboj sa, o mňa nikdy neprídeš, milujem ťa,” prehovoril s pohľadom priamo do jej očí. „To já miluju tebe, Slunečnice,” zašepkala a spojila ich pery v jedno.

A od tých dôb žijú Mesiac a Slnko v dokonalej symbióze, v jednom byte a v jednej posteli. Mesiac ako plachý akord, roztrasené Á-čko a Slnko, prudké C-čko, ktoré jej dáva oporu, v dokonalej hramónii na večné veky. Pretože každé ráno Slnko výjde, nech sa deje čokoľvek.